

Ето що разказва единъ очевидецъ на това земетресение: „Този день бѣше празникъ. Слънцето бѣ високо на небето и, сѣкашъ, цѣлата природа празнуваше.

Хората въ празнична премѣна бързаха къмъ църквитѣ.

Изведкажъ потрепера земята, заклатиха се основитѣ на зданията и веселата картина се смѣни съ ужасно бедствие. Първиятъ ударъ бѣ въ 9½ часа и продължи 6—7 минути; следъ 5 минути последва втори ударъ, който продължи 3 минути. Следъ ¼ часъ цѣлиятъ градъ лежеше въ развалини и бѣ неузнаваемъ. Ужасениятъ народъ бѣгаше на улицитѣ, но тамъ загиваше подъ покривитѣ на падащитѣ здания или въ дълбокитѣ пропасти. Мнозина бѣгаха на пристанището, дето мислѣха да намѣратъ спасение на морския брѣгъ. Но скоро брѣга се откъсна и всички бѣха погълнати отъ морскитѣ дълбочини. Корабитѣ и лодкитѣ, които бѣха пълни съ хора бѣха погълнати отъ вълнитѣ. Високитѣ планини край града бѣха повалени въ долините, а други почнаха да изригватъ огънь.

Морето се силно развълнува. Отначало се отдрѣпна, но после съ голѣма вълна се засили къмъ брѣга. Ако тази вълна не би се отдрѣпнала, целиятъ градъ би се удавилъ.

Едновременно съ земетресението се появи и пожаръ, който продължи 8 дня. Който се спаси отъ земетресението, загина отъ огъня. Така загина единъ цветущъ градъ, който за нѣколко минути се обърна въ купища развалини“.

II.

Най-страшното земетресение у насъ стана преди 11 години. То обхвана градоветѣ: Търново Лѣсковецъ и Горна Орѣховица.

Ето що разказва единъ очевидецъ — учителъ за това земетресение:

„Ние бѣхме къмъ срѣдата на четвъртия часъ. Всичко бѣ тихо и спокойно. Изведнажъ зданието се залюля съ страшна сила. Оглушително подземно бу-